

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 1/2019

КОНЕВЕЦ
ВНД НА МОНАСТЫРЬ
РИС. Н. АЕМЗОВА
KONEVITSA
NÄKÖALA LUOSTARILLE

*Konevitsan
kesään!*

Jäsentiedote 1 /2019

- 3** Terveisiä vuosikokouksesta
- 4** Konevitsan joulua ja loppiaista 2019
- 5** Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostari vuosina 1991-2019, igumeni Aleksandr
- 13** Uusinta uutta vanhasta luostarista
- 14** Konevitsan podvorje Pietarissa, pappismunkki David
- 18** Konevitsa ry:n toimintakertomus 2018
- 22** Konevitsa ry:n toimintasuunnitelma ja tapahtumakalenteri 2019
- 24** Elämän kudoks, Suoma Saarinen
- 25** Saata, Herra, lepoon palvelijasi Marian sielu, Paula Koho
- 26** Pyhittäjä Arsenin rukoushuoneet ja kirkko Suomessa, Pekka Sankilampi
- 29** Suomi – tuhansien järvien ja monien luostareiden maa, Heikki Jääskeläinen
- 32** Kirkkovuoden juhlia 2019 vanhan ja uuden ajanluvun mukaan

Uutta syntyy. Konevitsaa kesällä 2018.

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen.
Kuvat Konevitsan kävijöiden ja ystävien. Kansikuva N. Avizovan postikorttisarjasta 1990-luvulta.

Paino Kopio Niini, Helsinki 2019.

ISSN 2489-9755 (painettu), ISSN 2489-9763 (verkkojulkaisu)

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2019

Heikki Jääskeläinen, puheenjohtaja

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

Veikko Muuronen, varapuheenjohtaja

Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

Asta Rosenström- Fortelius sihteeri

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33740
asta.rosenstrom@gmail.com

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 7446536
k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina

Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 5817972
anastasia.injushina@springlightmusic.com

Tuija Puomiranta

Haperontie 9 B 21
40640 Jyväskylä
0400 867415

Pekka Sankilampi

Kansakoulukatu 7-9 C 36
40100 Jyväskylä
040 5281951

Jarmo Ihalainen

taloudenhoitaja
jarmo.ihalainen@ektenia.fi
040 7475200

Vuosikokouksessa 2.2.2019 puhetta johti Helena Pavinskij ja sihteerinä oli Liisa Saarinen.

Erovuoroiset hallituksen jäsenet **Veikko Muuronen, Kirsi Fahler** ja **Anastasia Injushina** valittiin uudelleen. Hallituksen kokoonpano yhteystietoineen on viereisellä palstalla.

Kokouksessa hyväksytty toimintakertomus vuodelta 2018 ja vuoden 2019 toimintasuunnitelma löytyvät tästä tiedotteesta kuten igumeni Aleksandrin pitämä vuosikokousesitelmä Konevitsan luostarin viimeisimmästä 28 vuodesta.

Vuosikokoukseen osallistui 20 Konevitsa ry:n jäsentä.

Igumeni Aleksandr harkitsi hetken palatako Pietariin VR:n vai perinteisemmällä ja varmemmallakin kyydillä.

Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij toimitti loppiaisena vedenpyhityksen.

Konevitsan joulua ja loppiaista 2019

Konevitsan joulua vietettiin 6.-7. tammikuuta tavanomaista ahtaammissa oloissa, kun Yläkirkko on talven ajan kiinni ja Alakirkon remontti jatkuu.

Joulunviettäjästä vain 75 mahtui samanaikaisesti Arsenin kirkkoon, jossa vallitsi lämmin tunnelma. Kirkon ovella vuoroteltiin, kuka sai lämmitellä kirkos-

sa tai vilvoitella ulkona. Palvelus päättyi ilotulitukseen.

Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij toimitti loppiaisena 19. tammikuuta liturgian Arsenin kirkossa ja vedenpyhityksen luostarin rannassa. Piispa Ignatij myös tutustui luostarin rakennustöiden nykyvaiheeseen. (HJ)

Veljestö saapuu joululiturgian lämpöön.

Konevitsan luostarin johtajat Nazarij (1991-1999), Mstislav (1999-2001), Isidor (2001-2008) ja Aleksandr (2008-)

Igumeni Aleksandr:

Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostari vuosina 1991-2019

Itse asiassa Konevitsan luostarin uusin historia alkaa vuoden 1991 toukokuun 28. päivänä. Silloin kahdeksan henkilöä arkkimandriitta **Nazarin** (Lavrinenko) johtamina saapuivat Konevitsaan, ja alkoivat jälleenrakentaa luostaria.

Kuitenkin vielä ennen tätä silloinen igumeni Nazarij, josta oli tullut 1. tammikuuta 1990 Leningradissa olleen Valamon luostarin podvorjen kirkkoherra, teki ensimmäisen matkansa Konevitsaan. Yhdessä arkkimandriitta **Simonin** (Getä) kanssa, joka tuohon aikaan oli Leningradin ja Laatokan metropoliitta **Johanneksen** (Snytshev) henkilökohtainen sihteeri, nykyään Murmanskin ja Montshegorskin metropoliitta, he kävivät saarella päättääkseen, kannattaako yrittää alkaa jälleenrakentaa vanhaa luostaria. Saarella sijaitsi merivoimien yksikkö ja sotilaallisia tutkimuslaitoksia. Saari oli suljettu, siellä ei päässyt käymään, minkäänlaista tietoa ei ollut luostarirakennusten kunnosta. - Jos ollaan tarkkoja, niin ei tietoja eikä muistoja Konevitsan luostarista myöskään ollut. Igumeni Nazarij sai tietää Konevitsasta

seminaariopiskelijalta **Jorma Heikkiseltä**, nykyiseltä Kuopion ja Karjalan metropoliitta **Arsenilta**. Heidät oli vuonna 1995 samana päivänä vihitty munkeiksi. Nuori suomalainen oli kiinnostunut Konevitsan luostarin historiasta, hän julkaisi siitä ensimmäisen kirjansa vuonna 1983. Munkiksi vihkimisessä hän oli saanut nimen Arseni pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen mukaan.

Palatkaamme tammikuuhun 1991. Kun isät Simon ja Nazarij pääsivät Konevitsaan, he näkivät kirkon vääntyneine risteineen, sotilaiden taloustarpeisiin mukautettuja tsasounia, vanhan kellon kellotapulissa, asutetut hotellit. Ensimmäinen vaikutelma oli, että kaikki on säilynyt, pitää vain kaikki remontoida. Tietysti päätös oli yksiselitteinen - luostari pitää jälleenrakentaa!

Helmikuun 18. päivänä 1991 igumeni Nazarij sai metropoliitan määräyskirjan hänen korottamisestaan arkkimandriitan arvoon ja nimittämisestään Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin johtajaksi. Pian aluehallinto teki päätöksen luostarin ja

koko saaren luovuttamisesta vaihe vaiheelta Venäjän ortodoksiselle kirkolle. Koitti toukokuun loppu, jolloin saarella alettiin jälleenrakentaa munkkielämää. Uusille asukkaille oli luovutettu asuintilaa Punaisesta hotellista. Vähitellen alkoivat muovautua hedelmälliset suhteet vielä saarelle jääneiden sotilaiden kanssa.

Ensimmäiseksi päätettiin kunnostaa alakirkko. Sillä aikaa jumalanpalvelukset toimitettiin Valkoisen hotellin toisen kerroksen puoliympyrän muotoisessa lasitetussa ulokkeessa. Joka päivä toimitettiin aamu- ja iltapavilot (rukoukset), lauantaisin ja sunnuntaisin kuten myös juhlapäivinä toimitettiin vigilia ja liturgia. Syntyi Konevitsa-kvartetti, joka alun perin osallistui jumalanpalveluksiin, nykyään ensisijaisesti harjoittaa konserttitoimintaa. Kaksi ensimmäistä vuotta arkkimandriitta Nazarij oli ainoa pappi, kesäkuussa 1993 papiksi vihittiin **Sergei Beljkov**, joka jo pitkään oli auttanut luostaria.

Heinäkuussa 1991 Konevitsassa järjestettiin ICOMOSin - kansainvälinen asiantuntijajärjestö, jonka toimintaan kuuluu kulttuuriperintöön kuuluvien kohteiden konservointi ja suojelu - kansainvälinen seminaari. Kaiken muun joukossa tarkasteltiin myös Konevitsan luostarin tulevaisuutta. Arkkimandriitta Nazari muotoili kolme näkökantaa: luostarin on oltava hengellinen ja kulttuurikeskus, luostarin on oltava omavarainen aiheuttamatta vahinkoa ympäristölle, luostarin pitää tulla pyhiinvaelluskeskukseksi.

Kesän 1991 vielä yhtenä tärkeänä tapahtumana oli "vanhan" Konevitsan viimeisen noviisin **Andrei** Peschkoffin - Konevitsan Antin - käynti Konevitsassa. Antti oli syntynyt 9. syyskuuta 1915 Liikolan kylässä lähellä Viipuria. Jonkin aikaa hän työskenteli Terijoella (nykyinen Zelenogorsk), mutta jo marraskuussa 1931 16-vuotiaana saapui Konevitsaan. Kolmen päivän aikana Antti isänsä kanssa kulki saarta pitkin. Antti tykästyivät heti saareen ja

Konevitsan kirkonkellot kutsuvat 1991.

Konevitsan Antti arkkimandriitta Nazarin ja Arsenin seurassa heinäkuussa 1991.

Leningradin metropoliitta Johannes saapui luostariin helikopterilla.

päätti jäädä luostariin. Yhdeksän vuotta hän vietti Konevitsan luostarissa ennen kuin se evakuoitiin, kävi siellä myös toisen maailmansodan aikana ja myöhemmin asui yhdessä muun veljestön kanssa Keiteleellä ja sen jälkeen Heinäveden Valamon luostarissa. Koko elämänsä aikana hän haaveili pääsevänsä vielä vaikkapa kerran Konevitsaan. Kuitenkin, kun kesällä 1991 tällainen mahdollisuus avautui, Antti oli jo vakavasti sairas. Siitä huolimatta hän epäröimättä lähti matkaan ja piti mahdollisena kuolla rakastamallaan saarella. Jumala soi Antille mahdollisuuden elää neljä päivää Konevitsassa, kertoa uudelle veljestölle entisestä luostarin elämästä ja välittää tietoa luostarin järjestämisestä. Palattuaan Heinäveden Valamon luostariin, parin viikon kuluttua viimeinen Konevitsan noviisi siirtyi ikuisuuteen.

Kesällä 1991 toimitettiin ensimmäiset jumalanpalvelukset luostarin pääkirkossa. Kuitenkin rakennustyöt jatkuivat. Marraskuussa 1991 päästiin paikalle, jolla ennen veljestön evakuoitua seisoi hopeinen muistoarkku, johon oli kuvattu pyhittäjä Arseni Konevitsalainen. Tämä muistoarkku on nykyään Kuopion Riisa -museossa. Päätettiin siivota hävistyksen jäljet, viedä pois hautakammiossa olleet roskat. Muun rojun keskellä siellä oli vuosien 1961-62 sanomalehtiä. Syvemmälle kaivettaessa arkkimandriitta Nazarij alkoi löytää ihmisen luurangon jäännöksiä ja kullalla sekä hopealla koristellun arkun peitteen osia ja metallikoristeita. Nyt Pietarin ja Laatokan metropoliitta **Johannekselle** (Snytshev) lähetettiin anomus etsintätöiden jatkamisesta, siunaus saatiin. Työt tehtiin hyvin huolellisesti, käsin, kaikki löytyneet jäännökset kerättiin puiseen arkkuun ja jäljelle jääneet roskat haudattiin saarelle. Vuonna 1998 pyhainjäännöksiä tutkivat Sotilaslääketieteellisen akatemian erikoistutkijat, jotka vahvistivat pyhainjäännösten aitouden.

Luostarissa valmistettiin yksinkertainen puinen muistoarkku, joka päällystettiin sinisellä sametilla ja johon asetettiin pyhainjäännökset sisältävä arkku. Vuonna 1998 muistoarkku vaihdettiin mahongista veistettyyn arkkuun, jonka päällyskannessa on tarkka kopio hopeisen muistoarkun pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen kokovartalovaloksesta. Pyhittäjän muistopäivänä 25. kesäkuuta pikkuarkku nostetaan keskelle kirkkoa ihmisten kumarrettavaksi, ja ristisaatossa kuljetetaan Pyhälle Vuorelle Kasanin skiitan vierelle, pyhittäjä Arsenin ensimmäiselle asuinpaikalle Konevitsassa.

Joulukuun 8. päivänä 1991 pidettiin Heinäveden Valamon luostarissa Konevitsa ry:n perustava kokous. Suomalaisia alkoi ilmestyä Konevitsaan ja he alkoivat auttaa luostarin jälleenrakentamisessa jo aikaisemmin vuonna 1991, mutta juuri perustettu Yhdistys koordinoi toimia, järjesti jokavuotiset talkooleirit (jotka jatkuvat tänäkin päivänä), antoi taloudellista apua, levitti Suomessa tietoa luostarista. Kaikkea tätä Yhdistys jatkaa tänäkin päivänä ja on ollut jo yli neljän vuosikauden ajan luostarin uskollinen ystävä. Suomalaisen voimin jälleenrakennettiin kolme historiallista tsasounaa saarella: Uspenien, Ilmestyksen ja Hevoskivellä sijaitseva pyhittäjä Arsenin. Luostarin puutarhaan istutettiin marjapensaita ja puita, tehtiin töitä keittiön ja leipomon sekä vesihuollon ja lämmityksen uusimiseksi, korjattiin kattoja. Suurta apua saatiin jatkuvasti Kuopion kaupungilta.

Yhteenvetona vuonna 1993 ainoastaan kaksi vuotta luostarin jälleenrakentamisen aloittamisesta tuli mahdolliseksi juhlallisesti viettää luostarin 600-vuotisjuhlaa. Arkkimandriitta Nazarij haaveili, että tähän juhlaan luostariin saataisiin Konevitsalaisen Jumalanäidin ihmeitätekevän ikonin toisinto, peite pyhittäjä Arsenin muistoarkun päälle ja venäjänkielinen kirja luostarista samoin kuin akatistos pyhittäjä Arsenille venäjän kielellä. On ihmeellistä, että kaikki nämä toiveet toteutuivat. Konevitsalaisen

ikonin kopion Heinäveden Valamon luostarissa maalasi luostarin arkkitehdin **Nikita Veselovin** vaimo **Irina**. Ennen juhlallisuuksia ikoni siunattiin ja se lähti ristisaatossa ensin pitkin Suomea ja sitten Konevitsaan. Kesäkuun 21. päivänä 1993 kirkonkellojen soidessa Konevitsalaisen ikonin toisinto saapui Konevitsaan ja asetettiin alakirkkoon paikalle, jossa ihmeitätekevä ikoni oli alunperin sijainnut.

Pyhittäjä Arsenin muistopäivänä liturgian toimitti viisi piispaa monilukuisen papiston kanssa. Juhlassa oli mukana yli 300 vierasta. Muiden joukossa oli kutsuttu Venäjän Federaation puolustusministeri **Pavel Gratshev**. Metropoliitta Johannes (Snytshev) kääntyi korkean vieraan puoleen pyynnöllä, että luostari saisi oman laivan. Ministeri käskyllään luovutti korvauksetta luostarille opetuslaivan UK-472, joka «Konevitsa» -nimisenä tänäkin päivänä yhdistää saaren suureen mantereeseen. Illalla luostarissa ihailtiin ilotulitusta taivaalla.

Luostarin 600-vuotisjuhlien juhlinta oli ensimmäinen tärkeä merkkipaalu luostarin jälleenrakentamisessa. Luostarin sisäin-kään elämä ei jäänyt jälkeen vähitellen edistyvästä ulkoisesta kunnostamisesta. Suuressa paastossa vuonna 1994 luostarissa suoritettiin ensimmäiset munkiksi vihkimiset pitkän katkoksen jälkeen.

Konevitsan luostari alkoi tulla esiin unohduksen varjosta. Vuonna 1995 Jumalanäidin syntymän kirkko Priozerskissa (entinen Käkisalmi) luovutettiin Konevitsan luostarille podvorjen ominaisuudessa. Vaikeampi asia oli luostarin Pietarissa Zagorodnyj prospektilla sijaitsevan historiallisen podvorjen kanssa. Luostarille arkkitehti **I.B.Slupskin** suunnitelman mukaan vuosina 1864-66 rakennettua rakennusta oli muutettu ja vuodesta 1956 siinä toimi julkisivujen korjaus- ja rakennustöiden yritysten yhteenliittymä «Fasadremstroj». Huolimatta virallisesta entisen tsasounan

Pyhittäjän muistoarkku kesällä 2018.

Jumalanäidin ikoni omalla paikallaan.

luovutuksesta luostarille vuonna 1993, järjestö kieltäytyi jättämästä sitä. Vasta vuoden 1996 lopussa podvorjen ensimmäisen hoitajan, pastori (nykyään rovasti, Sapernojossa sijaitsevan Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin kirkon kirkkoherra) **Sergei Beljkovin** ahkeran työn tuloksena kirkko oli todellisuudessa palautettu luostarille. Tammikuussa 1997 Zagorodnyj prospektilla toimitettiin ensimmäinen rukoushetki, ja syyskuun 19. päivänä ensimmäinen liturgia. Myöhemmin rakennus entisöitiin, jo vuosina 2012-13 muistomerkkejä suojelevan valtiollisen ohjelman puitteissa jälleenrakennettiin aikaisemmin hävitetty kirkon kupoli ja palautettiin rakennuksen historiallinen ulkonäkö.

Heinäkuun alussa 1996 Pietarin ja Laatokan metropoliitta **Vladimir** (Kotljarov) määräsi arkkimandriitta Nazarin Pietarin hiippakunnan luostareiden ja podvorjien valvojaksi. Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlena metropoliitta Vladimir itse saapui Konevitsaan. Tutustuttuaan saarella käynnissä oleviin jälleenrakennustöihin, metropoliitta määräsi arkkimandriitta Nazarin Pyhän Kolminaisuuden Aleksanteri Nevskin lavran vt. johtajaksi, ja vuoden 1997 huhtikuun 17. päivästä johtajaksi. Arkkimandriitta Nazarin pyynnöstä hän hoiti kahta tointa samanaikaisesti toivoen pian kokonaan palaavansa Konevitsan luostariin. Sen vt. johtajana hän toimi aina vuoteen 1999 asti. Toukokuussa 2009 arkkimandriitta Nazarij vihittiin Viipurin piispaksi, maaliskuusta 2013 hänen tittelinsä on Kronstadtin piispa.

Vuonna 1998 ensimmäistä kertaa luostarin historian aikana luostarissa vieraili Venäjän ortodoksisen kirkon johtaja. Pariarkka **Aleksi II** kävi usein Laatokan Valamossa lentäen helikopterilla Konevitsan ylitse. Palatessaan Valamon temppelijuhlusta - Kristuksen kirkastumisen juhlusta - hän suostui tekemään pysähdyksen Konevitsassa. Alakirkossa toimitettiin rukouspalvelus, lausuttiin juhlalliset puheet, suoritettiin lyhyt kierros luostarissa,

ylätrapesaan oli katettu illallinen korkealle vieraalle. Huolimatta väsymyksestä patriarkka teki paljon kysymyksiä ja lupasi ruukoilla kaikkien luostarin asukkaiden puolesta.

Talvella 1999 Konevitsaan saapui uusi johtaja pappismunkki **Mstislav** (Djatshina). Vuonna 2012 hänet vihittiin piispaksi ja 2013 määrättiin uudelleen muodostetun Tihvinän piispanistuimelle, nykyään hän on Tihvinän ja Lotinapellon piispa, Aleksanteri Syväriläisen luostarin hengellinen esimies. Papeja oli kaksi, liturgiat toimitettiin vuorotellen. Rakennustyöt jatkuivat: alttarin lattiaa korjattiin, alakirkon ikonostaasia jälleenrakennettiin samoin kuin kirkon kupoleita sekä Kasanin skiittaa ja tsasounien korjaustyöt saatiin päätökseen. Aloitettiin Sortanlahden podvorjen toiminta. Vuonna 2001 juhliittiin luostarielämän jälleenalkamisen 10-vuotisjuhlaa.

Heti tämän juhlan jälkeen luostariin saapui uusi johtaja. Hän oli pappismunkki **Isidor** (Minaev), joka vuonna 2003 korotettiin igumenin arvoon ja vuonna 2009 arkkimandriitan arvoon. Ensimmäisen kerran hän kävi Konevitsassa patriarkka Aleksin seurueessa. Sen jälkeen oli vielä muutama käynti, jolloin hän tarkkaili vähän kerrallaan etenevää luostarin jälleenrakentamista. Määräys Konevitsan luostarin johtajaksi oli Valamon luostarin munkille odottamaton. Luostarielämän kokemus, lisäksi elämä saarella sijaitsevassa luostarissa vaikutti hänelle uskotun luostarin elämään. Yhdessä isä Isidorin mukana Laatokan Valamosta tuli vielä kaksi pappismunkkia - skeemapappismunkki **Varahiil** ja pappismunkki **Boris**. Yhdestä heistä tuli skiitan päällikkö, toisesta Pietarin podvorjen hoitaja.

Aikaa myöten perustettiin luostarin Hengellinen neuvosto (johtokunta), joka alkoi päättää luostarielämän tärkeimmistä kysymyksistä: luostarisäännön muuttamisesta, uusien jäsenten hyväksymisestä veljestöön jne. Eriyisen tärkeän päätöksen Konevitsan luostarin elämää koskien

Hengellinen neuvosto teki vuoden 2006 lopussa, ja maaliskuun 1. päivästä 2007 luostari alkoi elää uuden Luostarisäännön mukaisesti. Sitä ennen kahden kuukauden ajan veljestö kokeili sitä, ja sen jälkeen Luostarin yhteinen kokous hyväksyi säännön, jonka Pietarin ja Laatokan metropoliitta Vladimir sitten vahvisti.

Uuden säännön käyttöön ottaminen ja muutaman munkin papiksi vihkiminen antoi mahdollisuuden toimittaa liturgiaa joka päivä. Tietystikään ei ole yksinkertaista nousta joka aamu pimeässä ja mennä kirkkoon, mutta liturgiasta alkanut päivä sujuu aivan toisella tavalla. Jokainen saa Jumalan siunauksen koko päiväksi. Mikä tahansa yhteinen ateria aloitetaan myös rukouksella. Päivä päättyy myös kirkkoon. Sekä pyhiinvaeltajilla että luostarin vierailta on mahdollisuus minä tahansa päivänä käydä pyhällä ehtoollisella.

Tietysti työt luostarin kunnostamiseksi jatkuivat. Alakirkko rapattiin uudelleen ja maalattiin ulkopuolelta, ikonostaasi kullattiin ja siihen maalattiin uusia ikoneja. Luostarin voimin remontoitiin Kasanin skiittaa, mutta Konevitsan skiittaa, jonka korjauksiin ei riittänyt varoja, luovutettiin Pushkinin kaupungin pyhän Sofian katedraalille. Niinpä piakkoin Konevitsan skiittakin kunnostettiin. Viereen nousi lastenleiri, jolle vuonna 2007 skiitan rakennuksen taakse rakennettiin puumökkejä.

Vielä yhtenä isä Isidorin saavutuksena oli syksyllä 2001 luostarin pyhiinvaellusjaoston perustaminen. Monessa suhteessa sen esimerkkinä toimi Laatokan Valamon vastaavanlainen järjestö, joka oli syntynyt jo 1990-luvun alussa. Onneksi luostarilla oli jo oma laivakalusto - UK-472 laiva. Pyhiinvaellusjaosto alkoi järjestellä turistien ja pyhiinvaeltajien kuljetuksia ja palveluja heitä varten Konevitsassa. Sitä varten oppaita koulutettiin, kehitettiin ja edistettiin mainontaa, laadittiin laivan aikatauluja. Syntyi jatkuva vieraiden virta, tuli välttämättömäksi järjestää luostarikauppa

ja kahvio. Kehiteltiin matkamuistoja, joita luostarissa kävijät voisivat viedä mukanaan muistoksi. Kaikki tämä paransi taloudellista tilannetta luostarissa, antoi mahdollisuutta enemmän tehdä korjaustöitä ja kunnostaa luostaria sekä vähän helpottaa luostarin veljestön elämää.

Vuonna 2006 tapahtui iloinen ja kaikille meille merkittävä tapahtuma: Konevitsassa vieraili ihmeitätekevä Jumalanäidin ikoni, jonka aikoinaan pyhittäjä Arseni oli tuonut Athokselta ja joka nykyään on Heinäveden Valamon luostarissa. Tämän Kristuksen kirkastumisen luostarin johtaja arkki-mandriitta **Sergei** (Rajapolvi) pystyi järjestämään ikonin tuonnin ja oli sen mukana koko Venäjällä oloajan. Vierailu alkoi 15. heinäkuuta 2006 rukouspalveluksesta Viipurin Kristuksen kirkastumisen katedraalissa, ja klo 16.00 ikoni otettiin juhlallisesti vastaan Aleksanteri Nevskin lavrassa Pietarissa. Siellä se oli kumarrettavana heinäkuun 20:een päivään, jolloin se siirrettiin Konevitsan luostarin Pietarin podvorjeen. Sieltä lauantaina 22. heinäkuuta ikoni aloitti matkan Konevitsaan. Viikon ajan, 22. - 29. heinäkuuta vanha ikoni sijaitsi sille tutulla paikalla, kiotassa, joka toisti vanhaa ikonikaappia. Juhlallisesti vietettiin Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaa, järjestettiin ristisaattoja, toimitettiin rukouspalveluksia ja akatistoksia. Tietysti oli surullista, kun aamulla 29. heinäkuuta ihmeitätekevä ikoni lähti paluumatkalle Heinäveden Valamoon. Siis siellä sitä tarvitaan nyt enemmän.

Syksyllä 2007 igumeni Isidor siirrettiin Venäjän kirkon Jerusalemissa olevaan Missioon (edustustoon), jota hän johti vuosina 2009 - 2013.

Nyt ensimmäistä kertaa Konevitsan luostariin ei lähetetty johtajaa ulkopuolelta. Vuoden 2007 joulukuun lopusta minä suoritan jokseenkin vaikeata johtajan kuuliaisuustehtävää. Nyt on kulunut yli kymmenen vuotta. Onko paljon tehty?

Moskovan ja koko Venäjän patriarkka Kirill vieraili luostarissa 2009.

2013 muodostetun Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan piispa Ignatij on Konevitsan luostarin hengellinen esimies

Todennäköisesti kyllä. Todennäköisesti olisi voitu tehdä enemmänkin. Nämä vuodet ovat kuluneet silmienne edessä, jokaiselle ne ovat merkinneet jotakin omaa. On kuitenkin ollut tapahtumia, jotka kaikki muistavat. Siksi palautan mieliin vain joitakin, kaikkein tärkeimmät.

Luostari ystäviensä, lahjoittajien ja talkoolaisten avulla on täysin jälleenrakentanut Kristuksen temppeliintuomisen alakirkon: tehnyt remonttityöt, jälleenrakentanut ikonostaasin, ikonin kiotan ja pyhittäjä Arsenin muistoarkun yllä olevan katoksen. Vuonna 2009 silloinen Viipurin piispa Nazarij toimitti kirkon piispallisen vihkimisen. Samana vuonna Konevitsan luostarissa kävi patriarkka **Kirill**, josta vain vähän aikaa aikaisemmin oli tullut Venäjän ortodoksisen kirkon johtaja.

Vuonna 2011 me vietimme munkinelämän Konevitsassa jälleenalkamisen 20-vuotisjuhlaa. Samana vuonna veljestö pääsi muuttamaan Igumenin taloon. Luostari-kehän eteläsiivessä alkoi toimia luostarin museo.

Vuonna 2013 muodostettiin uudelleen Viipurin hiippakunta osana Pietarin metropoliittakuntaa. Hiippakunnan piispaksi määrättiin Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignatij**. Joulukuussa 2013 piispa Ignatij vahvistettiin luostarin hengelliseksi esimieheksi.

Vuonna 2015 Konevitsaan palasi Konevitsalainen Jumalanäidin ikoni, joka alunperin sijaitsi Konevitsan skiitan ikonostaasissa. Eräs neuvostoarmeijan upseeri - **Viktor Zharov** - oli säilyttänyt ikonia ja hänen kuolemansa jälkeen ikoni luovutettiin pyhän Spyridon Trimythuslaisen kirkkoon, mistä se palasi kotiluostariinsa. Kesäisin ikoni on Konevitsan skiitalla ollen saarella pidettävien lastenleirien suojelija.

Vuoteen 2015 mennessä piispa Ignatij vihki piispallisesti Kasanin ja Konevitsan skiitoilla

olevat Kasanin ja Konevitsan kirkot sekä pyhittäjä Arsenin kulmakirkon. Kuitenkaan yläkirkosta eikä pyhän Nikolaoksen kirkosta valitettavasti voitu puhua.

Vaikka luostarin 625-vuotisjuhlat lähestyivät ja tietysti haluttiin, että juhlaan mennessä olisi jällekorjattu Jumalanäidin syntymän yläkirkko. Siellä aloitettiin säännölliset jumalanpalveluksetkin. Kuitenkin oli ymmärrettävää, että omin voimin on liian vaikeata selviytyä. Silloin päätettiin kääntyä pyytämään apua, ja 25. kesäkuuta 2016 pyhittäjä Arsenin muistopäivänä aloimme kerätä pyhiinvaeltajien allekirjoituksia anomukseen Venäjän presidentille. Kerättiin noin tuhat nimeä. Kirjettä ei kuitenkaan ehditty lähettää, koska illalla 12. heinäkuuta valtion päämies itse odottamatta ilmestyi Konevitsaan.

Tutustuessaan luostariin presidentti **Vladimir Putin** päätti osoittaa luostarille tukensa. 19. heinäkuuta Konevitsassa kävi «Rosneft» -yhtiön johtaja **Igor Setshin**. Kuukautta myöhemmin 16. elokuuta allekirjoitettiin yhteistyösopimus, joka käsitti entisöimis- ja kunnostustöiden kokonaisuuden luostarissa. Kesäksi 2018 pääpiirteissä saatiin päätökseen töiden ensimmäinen vaihe:

Havainnekuvat esittävät Sortanlahden sataman ja Konevitsan luostarin lähitulevaisuutta.

kellotapulien jälleerakennus, siihen valettiin uusi kirkonkellojen sarja, yläkirkon, Valkoisen hotellin, ns. köyhien suomalaisten majatalon ja pyhän Nikolaoksen tsasounan kunnostus, uuden laiturin rakentaminen ja siitä luostari-kehään asti ulottuvan alueen kunnostaminen. Lisäksi vedettiin vedenalainen kaapeli, joka liitti luostarin yleiseen sähköverkkoon.

Tällä hetkellä tehdään korjaustöitä luostari-kehällä, entisessä työläisten talossa, joka paremmin tunnetaan kasarmi-rakennuksena, ja viimeistellään ensimmäisen vaiheen kohteita. Edessäpäin ovat työt skiitoilla, Punaisessa hotellissa ja kehän ulkopuolisissa talousrakennuksissa.

Tässä on lyhykäisesti luostarin historia levein siveltimenedoin maalattuna. Te kuitenkin hyvin ymmärrätte, että taulua, joka on maalattu maalarin siveltimellä, ei haluta pitkään katsoa. Jokainen meistä maalaa omalla siveltimellä, joku hyvin ohuella, jollekin on uskottu hiukan paksumpi. Siksi tulkaa Konevitsaan, luostarille on entiseen tapaan tärkeää ja rakasta jokaisen ystävän panos!

Käännös: Helena Pavinskij

Yläkirkon portaikon freskot kertovat maailman luomisesta, esitteli igumeni Aleksandr.

Uusinta uutta vanhasta luostarista

Igumeni Aleksandr kertoi vuosikokoukselle myös aivan viimeisimmistä tapahtumista Konevitsassa.

”Kun lähdin saaresta torstaina 31. tammi-kuuta, Konevitsan skiitta sähköistettiin. Kun palaan maanantaina, toivon mukaan Kazanin skiitta kytketään sähköverkkoon.”

”Olemme viettäneet ensimmäisen talven ilman halkoja. Emme ole tottuneet tällaiseen. Kun avaa hanan, siitä tulee lämmintä vettä. Tämä on ihme!”

Luostari on nyt siis kytketty sähköverkkoon, viemäriverkostoon ja vesijohtoon.

Valkoisen hotellin remonttia viimeistellään. Nyt hankitaan huonekaluja ja muuta sisustusta.

Tavoitteena on, että ns. iso laiturin valmistuu kesän alkuun. Mutta kaikki yllätykset ovat mahdollisia.

Luostarin poukaman uusi laiturin on jo käytössä. Konevitsa-laivakin kulkee, tosin jäänmurtajan perässä, ja se on talveksi vuokrattu auttamaan Laatokan liikenteessä. Luostari saa siitä tuloakin.

Veljestö asuu väliaikaisesti vielä Punaisessa hotellissa, mutta muuttaa toukokuussa uu-

sittuihin keljoihin. Veljestön trapeza on remontoitu ja ateriat syödään jo siellä. Ison trapezan seinämaalaukset ovat vielä edessä ja leipomon uunin kokoaminen.

Palvelukset toimitetaan Arsenin kirkossa. Toukokuussa ne siirtyvät Jumalanäidin syntymän kirkkoon, jolloin aloitetaan Arsenin kirkon kunnostustyöt. Ylä- ja alakirkko vihitään piispallisesti Pyhittäjän juhlassa 25. kesäkuuta.

Viikko sitten yläkirkkoon asetettiin lasimaalaus alttaritauluksi. Ylä- ja alakirkon alttareihin on saatu samanlaiset alttaripöydät ja piispanistuimet.

Yläkirkkoon vievän portaikkoon on tehty seinämaalauksia, joissa kuvataan maailman luominen ensimmäisestä päivästä viimeiseen.

Yläkirkon eteisessä oven päällä oleva fresko kuvaa Jumalanäidin syntymää ja seinämaalaukset Vanhan testamentin ennustuksia Jumalanäidistä, kuten Aaronin sauvaa ja palavaa pensasta.

Näin igumeni: ”Kun kesällä tulette saareen ja näette kaiken, teillä herää kysymyksiä. Pyydän, älkää arvostelko meitä. Emme itsekään tienneet, mihin kaikki tulee päätymään.” (HJ)

Podvorjen muodonmuutoksia – Rakennus ennen vallankumousta, vuonna 2013 (taustalla Vladimirin Jumalanäidin ikonin katedraali) ja podvorje miltei nykyisellään vuonna 2017. Lähimmät metroasemat ovat Dostojevskaja ja Vladimirskaia. Ks. myös <http://www.podvorie-spb.ru>

Konevitsan Podvorje Pietarissa

Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostarin Pietarin podvorjen (kaupunki-edustuston) historiaa ei voida erottaa luostarin tärkeimmästä pyhästä esineestä, ihmeitätekevästä Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonista, jonka pyhittäjä Arseni Konevitsalainen toi 14. vuosisadalla pyhältä Athos-vuorelta.

Pyhä ikoni sai olla luostarissa Konevitsan saarella miltei kaksi vuosisataa, kunnes se joutui jättämään sen melkein kahdeksikymmeneksi vuodeksi vuonna 1577, kun ruotsalaiset sotajoukot valloittivat Konevitsan.

Vuonna 1617 Stolbovan rauhassa Konevitsa yhdessä pohjoisen ja läntisen Laatokan alueen kanssa luovutettiin Ruotsille, ja veljestö yhdessä Konevitsalaisen ikonin kanssa oli pakotettu muuttamaan Novgorodiin Derevjannizan luostariin. Vuonna 1799 Novgorodin ja Pietarin metropoliitta **Gavriil** (Petrov) siunasi pyhän ikonin palauttamisen luostariin

Vihdoin sen jälkeen, kun kauppiaat **Nikolai Kozulin** ja **Ivan Kuvshinnikov** olivat

lahjoittaneet tontit Zagorodnyj prospektilta tsasounan rakentamiseksi, saatiin 5. elokuuta 1821 keisari Aleksanteri I:ltä lupa rakentaa podvorje. Kenraalikuvernööri Mihail Andrejevitch Miloradovitshin anomuksesta maa annettiin «Konevitsan luostarin omaisuudeksi ja ikuiseen hallintaan».

Luostarin temppelijuhlana, syyskuun 8. päivänä 1821, Aleksanteri Nevskin lavran johtaja, arkkimandriitta **Tobias** muurasi Zagorodnyj prospektilla peruskiven pienen kupolin omaavan empiretyylisen tsasounan rakentamiseksi. Vihkiminen tapahtui seuraavan vuoden kesällä. Saarelta saapui muutama munkki, jotka asettuivat asumaan tsasounan viereiseen puiseen ulkorakennukseen. Vuonna 1849 Pietarin hiippakunnan luostareiden valvoja arkkimandriitta **Ignati** (Brjantsaninov) vihki tsasounassa pienen sivualttarin pyhittäjä Arsenin muistolle.

Vuoden 1862 toukokuun 28. päivän suuren tulipalon aikana, joka hävitti Apraksinin ja Shchukinin pihat, tuli levisi Fontankan yli ja saavutettuaan podvorjen puiset rakennuk-

set, se yhtäkkiä pysähtyi. Ikonit ja jumalanpalvelustarvikkeet ehdittiin kantaa Vladimirin kirkon eteiseen. Kauppiaiden pyynnöstä munkit laulaen rukouksia kantoivat Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin kopiota ja pyhittäjä Arsenin ikonia Gostinyj Dvorin ympäri, joka tämän jälkeen ihmeellisellä tavalla säilyi tulipalolta.

Kiitolliset kauppiat ja lähialueen asukkaat lahjoittivat huomattavia varoja uuden kaksikerroksisen telttakattoisen tsasounan ja keljoiksi tarkoitettujen kahden ulkorakennuksen rakentamiseksi. Projektin suunnittelija oli arkkitehtuurin akateemikko **I.B.Slupskij**.

Rakentaminen aloitettiin keväällä 1864 ja 15. joulukuuta 1866 luostarin johtaja arkkimandriitta Israel vihki kirkon Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin muistolle. Tsasouna, jonka rakentaminen tuli maksamaan 35.000 ruplaa, oli sisältä koristeltu seinämaalauksin ja siinä oli kaksikerroksinen ikonostaasi hienoilla koristeleikkauksilla. Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin toisinto oli asetettu erityiseen marmorikiotaan, ikonikaappiin. Tsasounassa säilytettiin myös arkkua, jossa oli pyhien pyhäinjäännösosasia.

Podvorjen kirkossa ovat käyneet keisari **Aleksanteri II** perheensä kanssa ja lähellä asuneet kirjailijat **Fjodor Dostojevski** ja **Nikolai Leskov**. Aika ajoin täällä toimitti jumalanpalveluksia pyhä vanhurskas **Johannes Kronstadtilainen**. Vuosina 1911-1916 podvorjen johtajana toimi pappismunkki **Trifilij** (Konstantinov). Vuonna 1903 Boljshaja Ohtalle rakennettiin uusi podvorje.

Vuodesta 1919, sen jälkeen kun Suomi oli itsenäistynyt ja Konevitsa jäänyt sen alueelle, podvorjen kirkosta tuli seurakuntakirkko. Se yritettiin sulkea vuonna 1930, mutta tämä tapahtui vasta 11. heinäkuuta 1932, minkä jälkeen rakennus luovutettiin alueen hallinnolle. Kunnioitettu Jumalanäidin ikoni siirrettiin vanhurskaiden

Simeonin ja Hannan seurakuntakirkkoon. Piharakennukseen järjestettiin yhteisasuttavia asuntoja. Samoihin aikoihin räjäytettiin podvorje Boljshaja Ohtalla. Tontille Sredneohtinskij prospektin ja Panfilovin kadun kulmaan rakennettiin myöhemmin talo.

Podvorjen rakennus Zagorodnyj prospektilla on arkkitehtoninen muistomerkki, mikä kuitenkin ei estänyt uusia omistajia saattamasta sitä sellaiseen kuntoon, ettei sitä enää pystynyt tunnistamaan: kupoli otettiin alas, kirkkorakennukseen rakennettiin toinen kerros. Vuodesta 1956 täällä toimi julkisivujen korjauksiin erikoistuneiden laitosten yhteenliittymä Fasadremstroj.

Jälleenavatus Konevitsan luostarin johtaja arkkimandriitta **Nazarij** (nykyään Aleksanteri Nevskin Lavran johtaja, Kronstadtin piispa) antoi vuonna 1992 tehtäväksi taloudenhoitajalle pastori **Sergei Beljkoville** (nykyään rovasti, Viipurin hiippakunnan Priozerkin piirin valvoja, Sapernojen asutuskeskuksen Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin kirkon kirkkoherra) ja luostarin arkkitehdille **Nikita Veseloville** tehtäväksi selvittää Konevitsan luostarille kuuluneiden podvorjien sijainnit ja mahdollisuuden palauttaa ne kirkolle.

Historioitsija **Aleksandr Bertashin** (nykyään rovasti, Berliinin ja Saksan hiippakunnan pappi) avulla onnistuttiin keräämään välttämättömät asiakirjat, ja Zagorodnyj prospektilla sijainneen podvorjen palauttamisen prosessi aloitettiin. Vuoden 1993 toukokuun 23. päivänä Pietarin kaupungin omaisuuden hallinnan komitea määräsi, että Zagorodnyj prospektin rakennus luovutetaan Pietarin hiippakunnalle.

Huolimatta tästä järjestö, jonka tilat olivat rakennuksessa, kieltäytyi luovuttamasta niitä. Vasta muutaman vuoden kuluttua ahkeran työn tuloksena isä Sergei sai avaimet, ja 4. joulukuuta 1996 voitiin

Ulko-oven yläpuolella on taiteilija Mihail Selezkijin toteuttama, säätä kestävä keraaminen ikoni.

Podvorjen osoite on Zagorodnyi prospekt 7.

muuttaa rakennukseen. Vuoden 1997 tammikuun 6. päivänä toimitettiin ensimmäinen rukoushetki ja 19. syyskuuta 1997, 65 vuoden katkoksen jälkeen, toimitettiin ensimmäinen liturgia. Ristin ylentämisen juhlapäivänä 27. syyskuuta 1998 podvorjen rakennuksen ylle nostettiin kahdeksankulmainen risti.

Heinäkuun 20. ja 22. päivien välisenä aikana 2006 podvorjen kirkossa oli kumarrettavana alkuperäinen ihmeitekevä Konevitsalaisen Jumalanäidin ikoni. Heinävedeltä sen toi Pietariin Uuden Valamon luostarin johtaja arkkipiispa Sergei, joka toimitti liturgian ja rukoushetken yhdessä podvorjen papiston ja vierailijain pappien kanssa.

Lokakuun 17. päivänä 2010 kirkkoon tuotiin Jumalanäidin ikoni Joutuisa auttaja, joka on maalattu Athoksen Dohiarin luostarissa. Sen tuoneet munkit toimittivat rukoushetken ja akatistoksen pyhän ikonin edessä ja 18. lokakuuta liturgian yhdessä podvorjen papiston kanssa.

Vuonna 2012 asetettiin paikoilleen uusi tamminen ikonostaasi, jossa on koristeaiheita. Vuosina 2012-2013 muistomerkkejä suojelevan valtiollisen ohjelman puitteissa jälleenrakennettiin aikaisemmin hävitetty kirkon kupoli ja näin palautui rakennuksen historiallinen ulkonäkö.

Vuoden 2015 syyskuun 6. päivänä Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignatij** suoritti kirkon piispallisen vihkimisen. Piispan siunauksesta samana vuonna hiippakunnan varoin hankittiin seitsemän pientä kirkonkelloa. Seurakuntalaisten lahjoitusvaroilla on jälleenrakennettu podvorjen kellotapuli. Taiteilija Mihail Selezkij on valmistanut pääoven yläpuolelle Jumalanäidin ikonin, joka on tehty poltetusta keramiikasta ja koristeltu mosaiikkipaneelilla. Vähitellen maalataan ikoneja alttaria ja kirkon keskiosaa varten.

Podvorjen kirkossa palvelevat pappismunkki Boris (vas.), artikkelin kirjoittaja, podvorjen kirkkoherra pappismunkki David ja pappismunkki Vasilisk.

Sisäpiha tarjoaa rauhallisen tilan kirkollisille juhlille.

Tänä jouluna podvorjessa oli seurakuntalaisten kodeista koottujen taideteosten näyttely.

Kuten aikaisemminkin podvorje toimii luostarin Pietarin kaupunkiedustontona, jossa on piispan ja igumenin vastaanottohuoneet sekä kanslia. Podvorjen kirkko palvelee hengellisesti pietarilaisia. Jumalanpalveluksia toimitetaan päivittäin, ei kuitenkaan maanantaisin.

Kirkossa on Konevitsalaisen Jumalanäidin ihmeitätekevän ikonin toisinto, pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen ja muiden pyhien pyhäinjäännösosia. Podvorjen yhteydessä toimii ikoni- ja kirjakauppa, jossa on laaja valikoima kirjoja ja ikoneja, täällä voi jättää muistelulaput, jotta sukulaisia ja läheisiä muisteltaisiin luostarissa ja podvorjessa. Seurakuntalaisia varten järjestetään joka viikko keskusteluja ortodoksisesta uskosta.

Podvorjen kirkon temppelijuhaa, Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaa vietetään 23. heinäkuuta. Perinteisesti järjestetään tällöin juhla-ateria ja lastenjuhla lahjoineen.

Podvorjen tiloissa sijaitsee myös Viipurin hiippakunnallinen Pyhiinvaelluskeskus, joka järjestää matkoja Konevitsan saarelle ja muuallekin.

Pappismunkki David (Alekseev)

Podvorjen kirkkoherra

Käännös: Helena Pavinskij

KONEVITSA RY:N TOIMINTAKERTOMUS 2018

VUOSIKOKOUS JA HALLITUS

Vuosikokous pidettiin 10.2.2018 Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntasalissa Helsingissä. Kokoukseen osallistui 28 yhdistyksen jäsentä. Helsingin ja koko Suomen arkkipiispa Leo kunnioitti vuosikokousta läsnäolollaan. Kokouksen puheenjohtajana toimi kunniajäsen Helena Pavinskij ja sihteerinä kunniajäsen Liisa Saarinen. Igumeni Aleksandr kertoi luostarin rakennushankkeista ja luostarin museonhoitaja Anna Voskresenskaja piti vuosikokousesitelmän luostarin 625 vuodesta.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi vuodelle 2018 valittiin kuudennen kerran Heikki Jääskeläinen (Helsinki). Hallituksen uudeksi jäseneksi Jarmo Ihalaisen (Varkaus) jälkeen valittiin Tuija Puomiranta (Jyväskylä) vuosiksi 2018-2020. Erovuorossa olleet Anastasia Injushina (Sipoo, Joroinen) ja Asta Rosenström-Fortelius (Helsinki) valittiin uudelleen vuosiksi 2018-2020. Hallituksessa vuosina 2017-2019 jatkavat Kirsi Fahler (Espoo), Veikko Muuronen (Lappeenranta) ja Pekka Sankilampi (Jyväskylä).

Järjestäytymiskokouksessa 10.2. hallitus valitsi varapuheenjohtajaksi Veikko Muurosen ja sihteeriksi Asta Rosenström-Forteliuksen. Päätettiin, että talkoovastaavina toimivat Pekka Sankilampi ja Veikko Muuronen, joka vastaa myös pienryhmämatkoista. Anastasia Injushina hoiti yhteyksiä luostariin. Pyhiinvaellusmatkasta ja jäsentiedotteen toimittamisesta vastasi Heikki Jääskeläinen ja kotisivuista Jarmo Ihalainen,

Kunniajäsenet Liisa Saarinen ja Riitta Vainikka huolehtivat vuosikokoustarjoiluista 10. helmikuuta 2018.

joka hallituksen ulkopuolisena toimi myös rahastonhoitajana.

Vuonna 2018 hallitus piti viisi kokousta: vanhassa kokoonpanossa 12.-13.1. (Viking Mariella) ja 10.2. (Helsinki) ja uudessa kokoonpanossa 10.2. (Helsinki), 10.6. (Keiteleen Hiekka) ja 29.9. (Joroinen). Luostaria kokouksessa 12.-13.1. edustivat Podvorjen esimies isä David ja Anna Voskresenskaja, kokouksissa 4.2. ja 29.9. igumeni Aleksandr ja Anna Voskresenskaja. Tulkkeina toimivat Anastasia Injushina ja Helena Pavinskij. Hallituksen jäsenet kustansivat kokousmatkansa.

KONEVITSAN LUOSTARIN 625-VUOTISJUHLAA

Konevitsan juhlavuosi alkoi Keiteleellä ja jatkui Kuopiossa ja Heinävedellä 11.-13.6. Pyhittäjän juhlan aattona 11.6. Joensuun piispa Arseni toimitti muistopalveluksen Hiekan hautausmaalla, minkä jälkeen vietettiin suuri ehtoopalvelus Hiekan tilalla. Juhlaliturgian ja vedenpyhityksen 12.6. hän toimitti kutsuttujen piispojen ja papiston - Konevitsan luostarin hengellisen esimiehen Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatin,

Pielavesi-Keitele-lehti raportoi Arsenin praasniekasta Keiteleellä.

Pravoslavni Vestnikin Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan kesäkuun 2018 numeron etusivu.

Aleksanteri Nevskin Lavran johtajan, Kronstadtin piispa Nazarin (ensimmäinen Konevitsan luostarin johtaja), Valamon luostarin johtajan, arkkimandriitta Sergein, Konevitsan luostarin johtajan, igumeni Aleksandrin ja Viipurin hiippakunnan sihteerin, rovasti Dionisi Holodovin ja Kuopion seurakunnan pastori Harri Peiposen sekä diakoni Heikki Suomalan avustamana Arseni Konevitsalaiselle pyhitetyssä kirkossa.

Päiväjuhlassa 12.6. Keiteleeseen luterilaisella seurakuntatalolla puhuivat Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij, Kronstadtin piispa Nazarij, Keiteleeseen kunnanjohtaja Hanna Helaste ja luterilaisen seurakunnan kirkkoherra Oiva Malinen. Pianotaitelija Anastasia Injushina soitti pianoa. Juhlapuheen piti Konevitsa ry:n puheenjohtaja Heikki Jääskeläinen. Juhlaan osallistuivat mm. metropoliitta Panteleimon, arkkimandriitta Sergei, rovasti Dionisi Holodov ja igumeni Aleksandr.

Samana iltana Kuopion katedraalissa toimitettiin akatistos Pyhittäjä Arsenille ja seurakuntasalissa oli Konevitsatilaisuus.

Piispat Arseni, Ignatij ja Nazarij toimitivat 13.6. liturgian ja kiitosrukousten Konevitsan Jumalanäidin ikonin äärellä Valamon luostarin Kristuksen kirkastamisen kirkossa.

Arsenin praasniekkaa vietettiin Konevitsassa vanhan ajanluvun mukaan 25. kesäkuuta. Praasniekka oli myös osa luostarin 625-vuotisjuhlintaa monien piispavieraisten, Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan seurakuntien edustajien ja suomalaisten Konevitsan ystävien läsnä ollessa.

Konevitsan luostarin hengellinen johtaja piispa Ignatij kiitti suomalaisia vieraita yli neljännesvuosisataisesta yhteistyöstä ja jakoi tunnustuksia. Konevitsan Jumalanäidin mitalin saivat piispa Arseni, rovasti Timo Tynkkynen, puheenjohtaja Heikki Jääskeläinen, Veikko Muuronen ja Riitta Vainikka. Piispalliset siunauskirjat saivat arkkimandriitta Sergei, Marja-Leena Kähö, Asta Rosenström-Fortelius, Helena Pavinskij, Tuija Puomiranta ja Liisa Saarinen.

Keskellä työmaata luostari vietti 625-juhlaansa pienimuotoisemmin 21.9.

VIESTINTÄ

Jäsentiedote ilmestyi helmi- ja joulukuussa 32-sivuisena. Tiedotteet toimitti Heikki Jääskeläinen. Painatus teetettiin Kopio Niini Oy:llä Helsingissä. Postituksen hoiti puheenjohtaja.

Tiedote postitettiin jäsenmaksunsa maksaneiden jäsenten lisäksi myös ortodoksisille seurakunnille ja yhdistyksestä kiinnostuneille tahoille. Painosmäärä on ollut noin 300 kpl. Jäsenet, jotka eivät olleet maksaneet jäsenmaksuaan kahtena edellisenä vuonna, saivat vielä tiedotteen 1/2018.

Yhdistyksen kotisivujen verkkovastavaana toimi Jarmo Ihalainen. Uutisjulkaisuja sivuille kertyi vuoden aikana 13 (2017:15). Sivulla kävijöitä oli noin 55.000 (lukema 31.12. noin 231.000), vuonna 2017 kävijöitä oli noin 76.000. (www.konevitsary.fi).

Facebookin Konevitsan kävijät -ryhmä toimi myös merkittävänä yhteys- ja tiedotuskanavana. Ryhmässä on 270 jäsentä (31.12.2018), 50 jäsentä enemmän kuin vuosi aikaisemmin.

Konevitsan luostarin rakennustöitä kommentoitiin vuoden aikana sähköisessä mediassa. Yhdistyksen puolesta korjattiin vääriä tietoja ja kumottiin huhuja. Tähän liittyen Karjala-lehti julkaisi 26.8. tilannetta valottavan artikkelin Konevitsan luostari Laatokalla elää suurten muutosten keskellä / Heikki Jääskeläinen.

TALKOOTYÖ

Iso talkooleiri järjestettiin Konevitsassa 29.7.–5.8. Osanottajia oli 25 (2017:

Kesällä 2018 ruokailtiin rakennustöiden takia väistötiloissa,

mutta talkoolaiset ja pyhiinvaeltajat olivat tyytyväisiä luostariaterioihin. Maukkaita ja riittäviä!

20). Leirin vetäjänä olivat Pekka Sankilampi ja Veikko Muuronen. Talkootehtäviä olivat mm. Yläkirkon lattialankkujen puhdistus, kesäkeittiökatoksen rakentaminen, mattojen pesu, kirkon siivous ja marjastaminen (180 litraa mustikoita).

Kaksi pienryhmää, yht. kahdeksan talkoolaista, työskenteli saarella sadonkorjuun aikaan kahden viikon ajan.

PYHIINVAELLUS

Pyhiinvaellus Konevitsan luostariin Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan järjestettiin 21.–23.7. ja sille osallistui 30 pyhiinvaeltajaa, joista 11 oli Turun ikonimaalaripiiristä. Pyhiinvaellusta johdatti Heikki Jääskeläinen. Luostarissa opaana ja tulkkina toimi Helena Pavinskij.

Matkatoimistojen kautta suomalaisia on käynyt Konevitsassa aikaisempia vuosia enemmän. Muutokset, joiden keskellä Konevitsa elää, kiinnostavat. Vuoden aikana Konevitsa Tour – Pyhiinvaelluskeskus ”Konevitsa” – on tehostanut toimintaansa.

MYYJÄISET

Yhdistys ei osallistunut Helsingin ortodoksisen seurakunnan myyjäisiin. Läsnäolo ja näkyminen ovat tärkeitä, toisaalta yhdistyksen myyntitarvikkeet ovat sellaisia, että potentiaalisilla ostajilla niitä on ennestäänkin. Tuotto on jäänyt vähäiseksi.

AVUSTUKSET KONEVITSAN LUOSTARILLE

Hallitus varasi 3000 euroa käytettäväksi Kivihotellin mattojen hankintaan. Koska tarvittavat yksityiskohdat eivät olleet vielä selvillä, raha käytetään vasta vuo-

den 2019 puolella. Vuonna 2017 avustus luostarille oli 5.523 euroa.

Luostaria avustettiin käytännössä myös talkootyöllä, järjestämällä pyhiinvaelluksia ja hankkimalla tarvikkeita sekä osallistumalla luostarin auton kustannuksiin.

JÄSENISTÖ

31.12.2018 yhdistyksessä oli 264 henkilöjäsentä, joista ainaisjäseniä oli 59 ja kunniajäseniä 26. Yhteisöjäseniä oli 4. Vastaavat luvut 31.12.2017 olivat 250, 59, 26, 3.

Kertomusvuonna yhdistykseen liittyi 30 (2017: 16) uutta jäsentä. Jäsenistä 3 erosi yhdistyksestä, 3 siirtyi tuonilmaisiin ja jäsenistöstä poistettiin 10, koska he eivät ole maksaneet jäsenmaksua kahtena edellisenä vuonna.

TALOUS

Yhdistyksen henkilövuosijäsenmaksu oli 20 euroa, ainaisjäsenmaksu 300 euroa ja yhteisö-jäsenmaksu 85 euroa.

Tilikauden 2018 tuloslaskelma osoittaa 2437,65 euron ylijäämää (2017: ylijäämä 3.644,63 euroa) ja tase on lopuspäädoltaan 8679,50 euroa (2017: 4.100,88 euroa).

Yhdistyksen pankkitili FI32 2401 1800 0138 97 on ollut Nordeassa. Yhdistyksen tilitoimistona toimi Tmi Ektenia.

TOIMINNANTARKASTUS

Toiminnantarkastajana toimi Marja-Leena Kähö Lappeenrannasta ja varatoiminnantarkastajana kirkkoneuvos Risto Cantell Helsingistä.

KONEVITSA RY:N TOIMINTASUUNNITEL- MA 2019

”Yhdistyksen tarkoitus on aatteellisesti ja taloudellisesti tukea Konevitsan luostarin aineellista ja henkistä elämää sekä tulevaa kehitystä.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys järjestää jäsenilleen luostariin pyhiinvaellus- ja muita matkoja sekä kehittää tähän liittyvää palvelutoimintaa saarella.

Lisäksi yhdistys yhdessä luostarin kanssa järjestää jäsenilleen kursseja, vapaaehtoisuuteen perustuvia tutkimus- ja työleirejä sekä on mukana kehittämässä luostariin peruselinkeinoimintaa ym. tuotantoa saarella.” (Konevitsa ry:n säännöt, 2 §)

Vuonna 2019 jatkuu Konevitsan luostarin perustamisen 625-vuotisjuhlinta, mikä antaa sisältöä vuoden toimintaan.

TAPAHTUMAT, VIESTINTÄ, JULKAISUTOIMINTA

- Järjestetään ns. iso talkooleiri Konevitsan saarella 28.7. - 4.8.2019 enintään 30 talkoolaiselle. Talkoovastaavina toimivat Veikko Muuronen ja Pekka Sankilampi. Lisäksi järjestetään pienempiä talkoita luostarin ja jäsenten toiveitten mukaan.
- Järjestetään pyhiinvaellus Konevitsan luostariin Kazanin Jumalanäidin ikonin juhlaan 20.-22.7.2019 enintään 30 osallistujalle. Pyhiinvaelluksen johtaa Heikki Jääskeläinen.

- Tuetaan Konevitsan luostarimuseon kehittämistä.
- Osallistutaan tilaisuuksiin ja järjestetään tapahtumia, joissa voidaan tehdä Konevitsaa tunnetuksi.
- Kannustetaan jäseniä kokoamaan omia talkoo- ja pyhiinvaellusryhmiä. Pienryhmien matkoja koordinoi Veikko Muuronen.
- Osallistutaan mahdollisuuksien mukaan ortodoksisten seurakuntien toimintapiirien joulumyyjäisiin.
- Osallistutaan Arseni Konevitsalaisen muistopäivän viettoon ja järjestelyihin Keiteleellä ja Kuopiossa 11.-12.6. sekä Konevitsassa 25.6.
- Yhdistyksen vuosikokousesitelmän Konevitsan luostarin 625-vuotisen historian viimeisimmistä 28 vuodesta la 2.2. pitää igumeni Aleksandr.
- Julkaistaan kaksi jäsentiedotetta.
- Pidetään yllä ja kehitetään yhdistyksen verkkosivuja.
- Osallistutaan Facebook-ryhmään Konevitsan kävijät.
- Jaetaan pyhiinvaeltajille ja talkoolaisille päivitettyä tietopakettia.
- Aktivoidaan jäseniä mukaan toimintaan.

YHDISTYKSEN TALOUS

Konevitsa ry:n talous perustuu jäsenmaksuihin, matkojen ja leirien tuottoon, myyntituottoihin ja mahdollisiin lahjoituksiin. Vuosittainen ylijäämä käytetään luostarin osoittamaan tarkoitukseen.

Tulkaa tekin saareen, toivottavat iloiset piispat ja luostarien johtajat

ARSENIN PRAASNIEKKA KEITELEELLÄ JA KUOPIOSSA 11.-12.6.2019

Pyhittäjä Arsenin praasniekka Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostarin 625-vuotisen historian merkeissä.

Keiteleellä toimitetaan panihida Hiekan hautausmaalla, os. Hiekantie 1900, ti 11.6. klo 16.30 ja suuri ehtoopalvelus Hiekan tilalla klo 18. Ke 12.6. klo 10 on muistopäivän liturgia Arsenin kirkossa, os. Arsenintie 1, ja vedenpyhitys Nilakan rannassa.

Kuopion katedraalissa, os. Snellmaninkatu 8, toimitetaan akatistos pyhittäjä Arsenille ke 12.1. klo 17. Konevitsa-tilaisuus alkaa seurakuntasalissa klo 18.

Majoitussuositus: Keiteleen Lossisaaren mökkikylä www.lossisaari.fi, 0400 930738, os. Sininentie 205.

PYHIINVAELLUS KONEVITSAAN 20.-22.7.2019

Pyhiinvaellus luostarisaarelle Kazanin Jumalanäidin ikonin juhlaan 21. heinäkuuta.

Lähtö Helsingistä Mikonkadun turistipysäkillä la 20.7. klo 7, rajanylitys Vaalimaalla. Bussiin voi nousta matkan varrella erikseen sovituissa paikoissa. Paluu Helsinkiin myöhään ma 23.7. Jäsenhintaa 250 euroa, muuta 300 euroa. Hintaan sisältyvät bussi- ja laivamatkat, majoitus, luostariateriat ja

opastus. Osallistujat tarvitsevat henkilökohtaisen, itse hankitun viisumin.

Pyhiinvaelluksen johtaa Heikki Jääskeläinen. Ilm. 15.5. mennessä osoitteeseen heijaa@saunalahti.fi. Tiedustelut puh. 045 8551885.

TALKOOLEIRI KONEVITSASSA 28.7.-4.8.2019

Talkooleiri sunnuntaista sunnuntaihin. Kohteista sovitaan luostarin kanssa myöhemmin sään ja työtilanteen mukaan. Myös leiriläisten erityisosaamiset pääsevät käyttöön. Osallistujia enintään 30.

Hinta 130 euroa. Hintaan sisältyvät bussi- ja laivamatkat, majoitus ja luostariateriat. Osallistujat tarvitsevat henkilökohtaisen, itse hankitun viisumin.

Leirivastaavana toimii Veikko Muuronen. Tiedustelut ja ilmoittautumiset puh. 0400 865814 ja veikko.muuronen@pp.inet.fi. Ilm. 15.5. mennessä. Ilmoittautuneille postitetaan lomake, jolla talkoolaiset vahvistavat osallistumisensa.

PIENRYHMIÄ KONEVITSAAN

Pienryhmien pyhiinvaelluksista ja talkoomatkoista voi sopia erikseen Veikko Muuronen ja luostarin kanssa. Luostarin autoon mahtuu enintään kahdeksan matkustajaa. Tiedustelut 0400 865814 ja veikko.muuronen@pp.inet.fi.

Elämäni kudos

Kudo elämäsi kangas,
kudo valkoista, kudo mustaakin,
kudo harmaata ja kirkkaan punaista,
monen kirjavaa,
tumman ruskeaa ja vähän vaaleampaakin,
taivaan sinistä usvaa,
kudo luonnon vihreää, kudo raidallista, vahva väri se on.
Kudo silkkilangasta, se on suloisen pehmeää
ja väri lempeä.
Iloitse kaikista elämäsi väreistä aikanaan
aidosti ja rohkeasti,
sillä se on elämäsi kudos joka piti kutoa.
Kaikista väreistä kudottu kangas on vahva ja kestävä
myrskytuulienkin riepotellessa elämäsi merta.
Se on elämäsi kudos.

Suoma Saarinen, os. Talja, s. 1927, kävi viimeisen kerran Sortanlahdessa kesällä 2013 uittamassa varpaitaan Laatokan vedessä. Muistot Sortanlahdesta ja Konevitsasta ovat hänellä yhä kirkkaina mielessä. Kotitalonsa paikalla Suoma kävi yli 20 kertaa ja usein Konevitsassa.

Suoma Saarinen on kirjoittanut paljon muistoja ja runoja Sortanlahden ja Konevitsan maisemista. Runo Elämäni kudos on kuin kooste Laatokan tytön elämästä.

Suoma Saarisen runon Elämäni kudos lähetti Konevitsan ystävä ja moninkertainen Konevitsan kävijä Paula Liimatainen, Suoma Saarisen tytär.

Saata, Herra, lepoon nukkuneen palvelijasi Marian sielu

Maria Lindberg (s. Varfolomejev) syntyi Käkisalmissa 25. lokakuuta 1918. Hän kuoli Tampereella 9. marraskuuta 2018. Käkisalmelaisille hän oli Marusja.

Marjusjan kauneimpia muistoja oli, kun hän isoisänsä kirkkoherra Anninskin kanssa oli veneessä matkalla Sortanlahdesta Konevitsan luostariin ja kun luostarisaarelta nähtiin heidän olevan tulossa, alettiin siellä soittaa kirkonkelloja tervetuliaisiksi. Konevitsa oli Marusjalle aivan erityisen rakas.

Munkit pitivät lapsosesta ja antoivat esimerkiksi hänen kammata partaansa. Aivan pienestä pitäen hän kävi luostarissa. Maria muisti luostarin mainiot omenat.

Sotien jälkeen Maria kävi luostarin evakko-paikassa Keiteleellä tervehtimässä munkkiystäviään ja auttamassa mm. kirkkovaatteiden ja tekstiilien tuulettamisessa.

Marian isä Kristofer Varfolomejev oli pappi, joka vangittiin ja karkotettiin 1930-luvulla Leningradista. Hän kuoli Habarovskin alueella 1938. Vuoden 2017 lopulla Venäjän kirkon Pyhä synodi luki hänet marttyyrinä Venäjän kirkon pyhien joukkoon.

Maria kasvoi Käkisalmissa isovanhempiensa pappilassa. Isoäiti Aleksandra Ivanova (1890-1985) antoi musiikkiopetusta. Hänellä oli ihastuttava sopraano ja hän lauloi kirkkokuorossa. Esipappi Joan Anninskij (1865-1933) oli syvästi kunnioitettu henkilö Käkisalmissa.

Kirjoitettuaan ylioppilaaksi 1938 Maria meni vuoden päästä naimisiin Waldhofin selluloosatehtaan insinöörin Jarl Fritjof Lindbergin (1902-1981) kanssa. Sodan seurauksena Käkisalmi oli jätettävä 1940. Tampereesta tuli uusi kotipaikka.

Igumeni Fotij toi vuosi sitten Marialle hänen isästään Kristoferista maalatun ikonin. Kuva Matti Pulkkinen.

Käkisalmi oli ikuisesti Marusjan sielunmaisema. Siellä vierailivat kotiseutumatkoilla myös Marian lapset.

Maria osallistui entisten käkisalmelaisten toimintaan Käkisalmen Rouvasväen Yhdistyksessä ja oli innokas vakiovieras käkisalmelaisten tilaisuuksissa.

Maria oli juuri sen ikäinen, että hänellä ja parhaalla ystävättärellään, luterilaisen kanttorin tyttärellä, oli korvat kuin pikkupadoilla: kun häneltä kysyi "mistäs sen tiedät", vastaus oli "no meidän apulainen kertoi Neuvosen apulaiselle".

Marusjalla oli verraton aarre: muistissaan hän säilytti paljon mielenkiintoista, hauskaa, arvokasta, etenkin parhailta nuoruusvuosiltaan 1930-luvulta.

Marusja oli iloinen, seurallinen, uskollinen käkisalmelainen. Hän eli sata vuotta. Silti mieleen tulevat laulun sanat: "Kuin unelma elämä kiitävi pois, kirkkausrantahan kodista maan."

Marusjaa jäivät monet kaipaamaan.

Paula Koho

Pyhittäjä Arsenin rukoushuoneet ja kirkko Suomessa

Pyhittäjä Arseni Konevitsalainen on yksi tunnetuimmista Karjalan pyhistä Suomessa. Häneen ovat monet ihmiset turvautuneet vuosisatojen varrella ja saaneet lohdutusta vaivoihinsa. Arseni oli aluksi Lisja Goran luostarin munkki Novgorodissa ja vietti sieltä lähdettyään vuosia Kreikassa Athoksen luostareissa. Sieltä hän palasi kutsumuksen saatuaan takaisin Pohjolaan ja perusti monien vaiheiden jälkeen luostarin Konevitsan saarelle.

Suomessa pyhittäjä Arsenia kunnioitetaan. Hänelle on täällä pyhitetty pyhäköitä Oulun Martinniemen, Keiteleelle, Saarijärvelle ja viimeksi Saimaan skiittojen Ilkon saareen.

Oulun kaupunginosassa Martinniemessä on pyhien Pietarin ja Paavalin sekä pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen tsasouna. Sisäilma-ongelmien vuoksi se ei tosin ole ollut käytössä vuoden 2015 joulukuun jälkeen.

Arkkitehti **Ilmari Ahosen** suunnitelmat hyväksyttiin vuonna 1955, mutta rukoushuone vihittiin vasta vuonna 1962 pyhittäjien Pietarin ja Paavalin muistolle. Tsasounan nimeen lisättiin Arseni Konevitsalainen, kun Tornion Pietarin ja Paavalin tsasouna otettiin uudelleen käyttöön 1987. Ikonostaasin Martinniemen maalasi **Pertti Melanen**.

Saarijärven pyhittäjä Arsenin muistolle rakennettu tsasouna valmistui vuonna 1989. Tsasouna on pyöröhuone, pitkäkirkkotypyppinen rukoushuone. Lyhytnurkille salvottu länsitorni kohoaa sipulikupoliksi. Tsasounan ikonit on maalannut **Jyrki Pouta**. Tsasouna sijaitsee Jyväskylän ortodoksisen seurakunnan alueella. Palveluksia siellä on kerran kuukaudessa. Tänä vuonna Saarijärvellä vietetään tsasounan 30-vuotisjuhlaa.

Martinniemen tsasouna Oulussa.

Saarijärven tsasouna. Kuva Kalevi Platto-
nen

Saarijärven tsasounan julkinen ilme muuttui radikaalisti viitisen vuotta sitten. Honkarakenteen talkoilla rakennettu tsasouna oli haalistunut korkealla mäellä vuosien saatossa auringossa. Seurakunnassa pohdittiin tsasounan ilmeen kirkastamista. Niin päätettiin siihen, että seinähirret maalattiin tumman harmaiksi ja ikkunanpielet, koris-

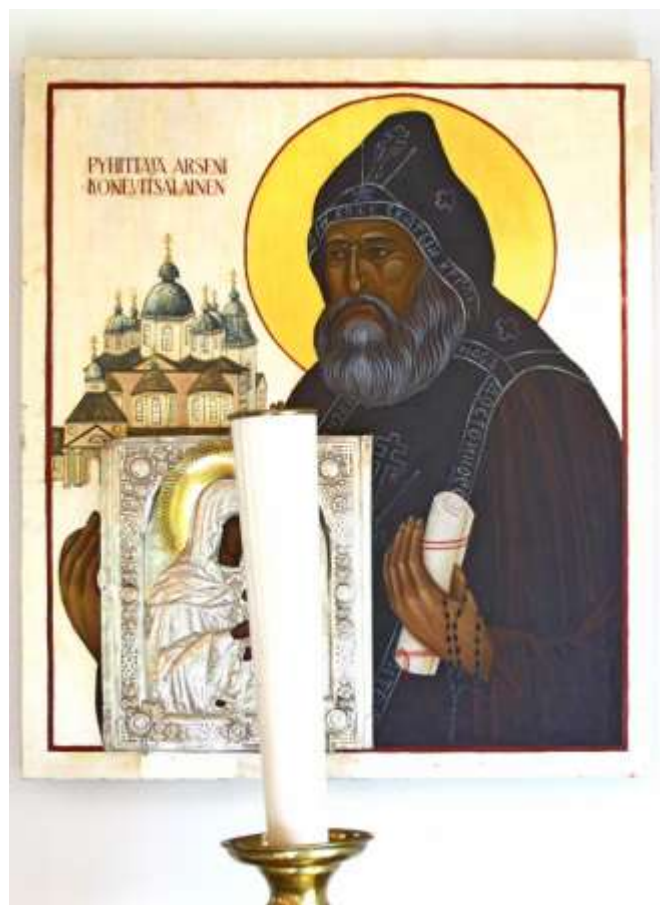
telaudat sekä pystypilarit taivaansinisiksi. Talkooväki oli innoissaan uudesta virkeästä ilmeestä. Eräs vanhempi rouva ei oikein tykännyt muutoksista ja tokaisi: "Kyllä pojat maalasitte meille ruman kirkon!" Jälkeenpäin hänkin on alkanut pitää tsasounasta, kun muualta on tullut vaan hyvää palautetta.

Pyhittäjä Arsenin tsasounan ja kirkon Keiteleellä suunnitteli **Vilho Koistinen**. Arkkipiispa **Paavali** vihki rukoushuoneen tsasounaksi 17.5.1965 pyhittäjä Nikolaukselle. Tsasouna peruskorjattiin vuosina 1998-2000. Apulaispiispa **Panteleimon** vihki tsasounan kirkoksi 11.6.2000 Keiteleellä vuosina 1940 - 1956 evakossa toimineen Konevitsan luostarin muistoksi. Ikonostasissa on luostarista sodan jaloista tuotuja ikoneita.

Ikonimaalari **Hilkka Blåfeld** maalasi siihen juhlaikonit ja deisiksen. Kirkossa on pyhittäjä Arsenin pyhänjäännöksiä mm. pyhittäjän luunkappale. Kirkko sijaitsee Kuopion ortodoksisen seurakunnan alueella.

Pyhittäjä Arsenin tsasouna Saimaan skiittojen Ilkon saareen on rakennettu 2011. Sana skiitta liittyy olennaisesti luostariin. Aina on ollut kilvoittelijoita, jotka oman luostarinsa siunauksella ovat saaneet luvan mennä kilvoittelemaan erämaihin itsekseen. Sitten kilvoittelijan ympärille on kerääntynyt muita kilvoittelijoita, jotka ovat halunneet viettää samanlaista rukouselämää. Skiitta on voinut olla uuden luostarin esiasie.

Ilkon saareissa ei asu kilvoittelijoita, mutta kullekin saaren rakennukselle on nimetty ns. emoluostari. Luostarin merkityksen tuntien ja sitä arvostaen on paikka nimetty skiittasaareksi. Saaren tsasounat ovat seitsemän luostarin alueella olevien rakennusten kopioita. Pyhittäjä Arsenin tsasounan esikuvana on ollut Hevoskiven tsasouna Konevitsan saarella. Saimaan skiittojen ideana on ollut ortodoksisuuden leviäminen Athokselta aina pohjoiseen Petsamoon.

Pyhittäjä Arseni Konevitsalainen kirkossaan Keiteleellä.

Pyhittäjä Arsenin tsasounan vihkiäisjuhlakansaa Saimaan Skiittasaarella 2011.

Tällä hetkellä on valmiina viisi tsasounaa. Vielä puuttuu kaksi tsasounaa. Konevitsan tsasounan rakennuspuut vietiin moottorikelkalla kevättalvella Saimaan jäitä pitkin Ilkon saareen. Työtä haittasi jäällä ollut vesi ja jyrkkä rakennuspaikka rinteessä.

Tsasouna on vihitty pyhittäjä Arsenin juhlanä 12.6.2011. Tsasouna sijaitsee Skiittasaaren pohjoisimmassa osassa kallion reunalla Saimaan rannalla.

Tsasounan rakentamisen teki mahdolliseksi Raija ja Ossi Tukiaisen säätiön avustus. Sen avulla voitiin hankkia tarvittavat materiaalit ja tehdä rakennustyöt.

Tulevana kesänä Saimaan skiittasaareen voi tutustua viikonloppuisin risteilyillä sinne. Matka "Athokselta Petsamoon" on mahdollista, kun ottaa yhteyden **Seppo Salpakariin**. Hänen puhelinnumerosa on 0400 255988. Lähtöpaikka on Lappeenranta.

Vaikka meille rakkaille Karjalan pyhille on kaikille aika vähän rukoushuoneita, muistellemme heitä jokaisessa ehtoopalveluksessa, vigiliassa ja liturgiassa: "... vielä rukoilemme pyhittäjäisen Sergein ja Hermannin Valamolaisen, Arseni Konevitsalaisen, Trifon Petsamolaisen ja Herman Alaskalaisen

sekä Antipa Valamolaisen puolesta...". Emme unohda heitä. Eivätkä he unohda meitä.

Viimeisintä tietoa on, että Sortanlahteen, josta laivat lähtevät Konevitsaan ja jossa on jo nyt luostarin rukoushuone, rakennetaan kirkko Keiteleen kirkon mallin mukaan.

Kaikille meille, jotka olemme vuosien saatossa vierailleet Konevitsassa ja menettäneet sydämemme sinne joko esi-isiemme tai nyt myöhemmin syntyneen rakkaussuhteen saareen, kirkko voisi olla laivaa odotellessa eräänlaisena rauhan paikkana tuhuksia sytytellessämme ja hiljaa omia rukouksia mietiskellessämme. Ehkä siellä olisi pieni penkin pätkäkin, johon voisi istahtaa ihan vaan hetken.

Mutta jo nyt! Emme voi tietää mitä meitä siellä saarella ensi kesänä odottaa. Menään kaikki luostarin ystävät sinne pyhiinvaelluksille, talkoisiin ja muuten vaan hiljentymään. Pyhittäjä Arseni odottaa meitä täällä Suomessa kesäkuun 12. päivän praasniekkoihin ja siellä saarella koko ajan.

Pekka Sankilampi

Suomi – tuhansien järvien ja monien luostarien maa

On tullut tavaksi puhua Suomesta tuhansien järvien maana. Voimme sanoa Suomea myös monien luostarien maaksi.

Kristinusko saapui Suomeen samaan aikaan idästä ja lännestä jakautumattoman kristinuskon aikaan. Luostareilla oli sittemmin merkittävä rooli vakiinnuttaen kristillisyyttä Suomeen, jota ei Suomena silloin tunnuttakaan.

Nyt 500 vuotta reformaation jälkeen, voimme olla kiitollisia luostareille, jotka ovat tuoneet ja siirtäneet jakautumattoman kirkon perintöä aikaamme. Kiitollisia olemme myös luostarien paluusta Suomeen.

Tosin historia ei ole ollut helppo. Kun 1920-luvulla uskonnonvapauslaista keskusteltiin eduskunnassa, luostareita vastustettiin, koska niiden arveltiin ohjaavan miehiä ja naisia laiskotteluun! Nykyisessä tilanteessa tämä käy huonosta vitsistä.

Keskiaikaiset katoliset luostarit

Ensimmäiseksi Suomeen saapuivat **dominikaanit**, jotka perustivat 1249 Pyhän Olavin luostarin Turkuun ja toisen 1398 Viipuriin. Luostarit – tai paremminkin konventit – eivät olleet isoja, mutta niiden vaikutus oli merkittävä.

Turun hiippakunnassa noudatettiin dominikaanien jumalanpalvelusjärjestystä jo 1330-luvulla ja paljon ennen reformaatiota dominikaanit, saarnaajaveljet, saarnasivat suomen kielellä.

Turun hiippakunta sai dominikaaneista piispoja, mm. piispa Tuomaan, piispa Johanneksen, joka kutsuttiin Turusta Upsalan arkkipiispaksi 1290, ja piispa Martinus

Skytten, joka lähetti nuoria opiskelijoita kuten Mikael Agricolan Wittenbergiin.

Suomen reformaattori ja suomen kirjakielen luoja Mikael Agricola eli dominikaanien vaikutuspiirissä koulukaupungissaan Viipurissa ja toimiessaan dominikaanipiispa Martin Skytten kanslerina Turussa. On arveltu, että Agricolakin olisi ollut dominikaaniveli.

Viipurissa dominikaanikonventin kirkosta tuli sittemmin Viipurin luterilaisen maaseurakunnan kirkko. Nykyisellään se on rauhana toimittuaan mm. autohuoltamoina.

Fransiskaanit perustivat 1400-luvulla konventit Viipuriin, Raumalle ja Kökarin saarelle.

Kerjäläismunkkien luostarit lakkautettiin kuningas Kustaa Vaasan mahtikäskyllä 1536. Muistijälkenä Raumalta löytyy yhä Harmaiden veljesten katu, Viipurissakin nimi säilyi vuoteen 1944. Rauman Pyhän Ristin kirkko toimi aikanaan fransiskaanikonventtina.

Fransiskaaniperinteen sanotaan vaikuttaneen Rauman seudun kansanhurskauteen näihin päiviin asti. Fransiskaanit eivät kuitenkaan enää palanneet Suomeen. Dominikaanit palasivat 1949.

Suurin keskiajan luostareista oli 1438 perustettu **Naantalın birgittalaisluostari**. Sen nimeksi tuli Vallis gratiae, Armon laakso, joka antoi nimen Nådendalin, Naantalın kaupungille. Enimmillään kaksoisluostarissa oli 60 sisarta ja 25 pappia, diakonia ja maallikkoveljeä. Kustaa Vaasan toimet näivettivät luostarin, jonka rakennusten purkutöistä 1591 säilyi vain nykyinen seurakuntakirkko. Sisarten luoma tekstiilitaideperinne jatkuu paikkakunnalla yhä.

Nykyiset katoliset luostarit

Birgittalaissisaret palasivat Suomeen 1986, kun Turkuun perustettiin birgittalaisluostari, joka pitää vierastaltoa ja opiskelija-asuntolaa Pyhän Birgitan ja Autuaan Hemmingin kirkon yhteydessä osoitteessa Ursininkatu 15a .

Kaikkein pyhimmän Vapahtajan sääntökunta (Ordo Sanctissimi Salvatoris, OSSS) on pyhän Birgitan (1302-1373) perustama. Suomen birgittalaissisaret kuuluvat 2016 pyhäksi julistetun Elisabeth Hesselbladin 1911 perustamaan haaraan.

Karmeliittasisaret ovat toimineet Suomessa vuodesta 1988. Jumalanäidin karmeliittaluostari sijaitsee Espoon Myllyjärvellä, Myllyjärventie 3. Karmeliittasisaret on kontemplatiivinen yhteisö, mutta kaikki ovat tervetulleita osallistumaan vesperiin tai pyhään messuun.

Dominikaanit, (Ordo Fratrum Praedicatorum, OP), perustivat 1949 Helsinkiin Studium Catholicum -kulttuurikeskuksen, joka nyt toimii Helsingin Kruununhaassa, os. Ritari-
katu 3b A 4.

Pyhät Fransiscus ja Dominicus, Pyhittäjäisät Sergei ja Herman, Pyhä Birgitta sekä Pyhittäjät Arseni ja Trifon. Heille kaikille olemme kiitollisia elävästä luostariperinteestä.

Ortodoksiset luostarit

Suomessa ja Suomen lähialueilla toimineista ortodoksisista luostareista merkittävimmät ovat Valamon, Konevitsan ja Petsamon miesluostarit sekä Lintulan naisluostari. Lintulan sisaret päätyivät Heinäveden Palokkiin ja miesluostarien veljet liittyivät Uuden Valamon luostarin veljestöön.

Valamon Kristuksen kirkastumisen luostarin, Valamontie 42 Heinävedellä, alku palautuu Laatokalle Valamon saarille, jonne Pyhittäjät Sergei ja Herman perustivat luostarin viimeistään 1300-luvulla. Idän ja lännen rajapinnalla luostari koki nousuja ja laskuja. Sodan aikana veljestö evakuoitui Suomeen ja päätyi Kannonkosken kautta Heinävedelle, jossa Uusi Valamo jatkaa Vanhan Valamon perinteitä ortodoksisen uskonelämän ja kulttuurin keskuksena.

Vanha Valamo Laatokalla on kokenut uuden nousun 1990-luvulla. Se kuuluu suoraan Moskovan patriarkan kaitsentaan ja sen elpyminen on ollut nopeaa.

Konevitsan Jumalansynnyttäjän syntymän luostarin perusti Pyhittäjä Arseni 1393 Laatokan saarelle. Kuten Valamo sekin on kärsinyt raja-alueen kiroista. Sen veljestö evakuoitui sodan jälkeen ensin Keiteleelle ja liittyi sitten Uuden Valamon veljestöön 1956. Luostarisaaari palautui Venäjän ortodoksiselle kirkolle 1991 ja on talokolaisten ja nyt myös venäläisen bisnesmaailman tuella kohentumassa.

Trifon Petsamolainen perusti **Petsamon Pyhän Kolminaisuuden luostarin** 1533, jonka suomalaiset hävittivät jo 1589. Uudelleen se toimi vuosina 1889-1944. Munkit siirtyivät sodan jälkeen Uuden Valamon veljestöön. Luostarin uusi elämä Petsamossa alkoi 1997. – Petsamon luostarin johtajana toiminut, Valamoon siirtynyt skeemai-gumeni Johannes (1873-1958) julistettiin pyhäksi 2018 nimellä Johannes Valamolainen. Hänen muistopäivänsä on 5. kesäkuuta.

Lintulan Pyhän Kolminaisuuden luostari aloitti toimintansa Kivennavalla 1895. Kuhmalahden kautta nunnat päätyivät Heinäveden Palokkiin, Uuden Valamon läheisyyteen. Luostarista tulee pääosa suomalaisesta tuohustuotannosta. - Nyt Kivennavan luostarikirkon kivijalalle on noussut uusi ortodoksinen kirkko.

Luterilaisia luostareita ja yhteisöjä

Luterilainen reformaatio kritisoi aikansa luostareiden väärinkäytöksiä muttei kieltänyt luostarielämää sinänsä. Tosin vielä vuoden 1923 uskonnonvapauslaissa oli säädös, joka kielsi luostarien perustamisen Suomeen.

Anglikaanisissa, luterilaisissa ja reformoiduissa kirkoissa on tätä nykyä useita luostareita tai vastaavia yhteisöjä. Tunnetuimpia niistä ovat Taizén yhteisö Ranskassa ja Iona-yhteisö Skotlannissa. Suomesta mainittakoon:

Enonkosken luterilainen luostariyhteisö on toiminut vuodesta 1994 Ihamaniemien entisessä kyläkoulurakennuksessa, os. Ihamaniementie 848.

Ekumeeninen Karmeliittaluostariyhteisö (*Carmelo Ecuménico Monástico*) - espanjalaisen, katolisekumeenisen maallikkoyhdistyksen suomalaisesta haarasta - toimii Suomen evankelis-luterilaisen kirkon yhteydessä. Yhteisöllä on toimintaa Helsingissä, Tampereella ja Savitaipaleella.

Evangeliset Mariasisaret toimivat Suomessa Lapinjärvellä, os. Porlammintie 248. Sisariston keskuspaikka on Darmstadtissa Saksassa.

Koosteen kokosi

Heikki Jääskeläinen

Lähetäjä:

Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
FIN-00420 HELSINKI

Kirkkovuoden juhlia 2019 vanhan ja uuden ajanluvun mukaan

- 28.4. (21.4.) Herran pääsiäinen
- 6.6. (30.5.) Herran taivaaseen astuminen
- 16.6. (9.6.) Pyhän Kolminaisuuden päivä
- 17.6. (10.6.) Pyhän Hengen päivä
- 23.6. (16.6.) Kaikkien pyhien päivä
- 25.6. (12.6.) Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen juhla
- 11.7. (28.6.) Pyhittäjien Sergei ja Herman Valamolaisen juhla
- 12.7. (29.6.) Apostolien Pietarin ja Paavalin juhlapäivä
- 14.7. (7.8.) Valamon Jumalanäidin ikonin juhla
- 21.7. (8.7.) Kazanin Jumalanäidin ikonin juhla
- 23.7. (10.7.) Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhla
- 19.8. (6.8.) Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkastumisen juhla
- 28.8. (15.8.) Jumalansynnyttäjän Neitseen Marian kuolonuneen nukkuminen
- 21.9. (8.9.) Jumalan synnyttäjän Neitseen Marian syntymä, Konevitsan tempelijuhla
- 27.9. (14.9.) Kunniallisen ja eläväksitekevän ristin ylentäminen
- 14.10 (1.10.) Jumalansynnyttäjän suojelus, pokrova

Vuoden 2019 jäsenmaksu

on henkilöjäseniltä 20 euroa ja yhteisöjäseniltä 85 euroa. Ainaisjäsenmaksu on 300 euroa. Kunnia- ja ainaisjäsenet eivät maksa jäsenmaksua.

Jos jäsenmaksusi on vuosina 2017 ja 2018 jäänyt maksamatta, löydät tiedotteen välittäjästä kertovan viestin. Maksamalla jäsenmaksun 2019 uudistat jäsenyytesi. Muutoin jäsenyytesi lakkaa.

TILISIIRTO		Saajan tunnus Määrä laskutus		Saajan Määrä Maksus	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		IBAN FI32 2401 1800 0138 97		BIC	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		Viesti/Meddelande	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		J ä s e n m a k s u 2 0 1 9	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		Vittommet Relief	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		1407	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		Eroklara Erklaring	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		20.3.2019	
Maksajan nimi ja osoite Pöytäkirja nimi ja address		Saajan Määrä Maksus		Euro 20,00	